

forslag, som er stillet under Nr. 1. Det gøre de naturligvis ikke. Selv om man ogsaa siger, at Skibet ubeløst skal ejes af danske, saa er det dermed ingenlunde ubeløst, at den fremmede mistænksomme Maat, der ikke bryder sig om Folketretten kan sige: Ja vel, nu i Dag den 12te Marts se vi nok, at det siges, at Skibet tilhører lutter danske Folk, men for en Maaned siden tilhørte det andre end danske Folk, og denne Overdrægtelse, som altsaa er flet i sidste Maaned, er Profornaværk, det er mistænkeligt, derfor opbringe vi Skibet og undersøge Forholdet nærmere. Den Fare er virkelig ikke ophævet ved Vædringsforslaget under Nr. 1. Nu, imidlertid, jeg skal ikke gaa nærmere ind paa hele denne Sag, det forekommer mig, at der er talt tilstrækkeligt om den. Jeg vil kun sige dette, at det forekommer ikke mig, at der siden denne Sag var til 2den Behandling er forefaldet noget eller væsentligt kan siges at være oplyst noget, som kan forandre Situationen, og som kan føre til, at man nu ved 3dje Behandling skulde vedtage noget andet, end det, man vedtog ved 2den Behandling. Det ærede Medlem, som har stillet Forslaget under Nr. 1, mente, at jeg havde brugt en ilde anvendt Spydighed over for ham ved at lade ham høre, at han havde skiftet Standpunkt. Det er mig ikke bevidst, at jeg har sagt noget saadant eller kommet med Spydigheder. Jeg har, hvad jeg troede var min Pligt som Ordfører maattet tage Udvalgets øvrige Medlemmer i Forsvar lige over for den indirekte Beskyldning, der kunde synes at ligge i hans Udtalelse, den nemlig, at de andre Medlemmer af Udvalget ikke skulde have overvejet denne vigtige Sag tilhørligt, inden de stillede deres Forslag til 2den Behandling. Jeg havde saa meget mere Grund til paa denne Maade at tage de øvrige Udvalgsmedlemmer i Forsvar, som det jo forholder sig paaledes, at jeg ikke selv personlig er første Opfinder, om jeg saa maa sige, af det Standpunkt, som blev indtaget ved 2den Behandling, men tvært imod tidligere havde ment, at det ikke var nødvendigt, maatte ikke en Gang tilraadeligt, skønt af en anden Grund, at forandre den nuværende Tilstand paa dette Punkt. Jeg tror nu, at jeg meget loyalt har udtalt mig om min Stilling til hele dette Punkt, og derfor forekommer det mig, at det ikke var fuldt berettiget, naar det ærede Medlem mente, at det saa meget mindre var tilladeligt fra min Side at komme med Spydigheder til ham, som jeg i ganske anden Grad kunde beskyldes for at skifte Standpunkt.

J. Sage: Jeg skal ikke opholde mig ved Spørgsmaalet om at stifte Standpunkt. Jeg har ikke rettet den mindste Bebrejdelse mod noget Medlem i denne Henseende. Jeg har tværtimod udtalt, at der var saa mange Spørgsmaal her til Forhandling, at det var naturligt og rimeligt, at ikke enhver kunde tage ethvert Spørgsmaal for saa grundigt, som han kunde have ønsket, og at jeg for mit Vedkommende ikke kunde overse Konsekvenserne af det Vædringsforslag, som var stillet den Gang til § 1. Andet har jeg ikke udtalt, og jeg ser ikke, at der er nogen Grund for den ærede Ordfører til at tage Udvalget i Forsvar imod mine Udtalelser. Hvad de Dplysninger, der have foreligget, angaar, havde jeg heller ikke ønsket at komme nærmere ind derpaa, men naar den ærede Ordfører udtalte, at jeg endog har været nærgaaende imod ham, maa jeg dog forsvare mig. Jeg har sagt, at der ikke har foreligget Dplysninger for Udvalget, og det maa jeg virkelig fastholde. Thi at den ærede Ordfører oplæser af et Stykke Papir forskellige Meddelelser, som han siger, at han har indhentet fra paalidelig Kilde, som han udtalte sig, og at der svares, at man ikke kan blive gjort nærmere bekendt med denne Skrivelse, fordi det i Virkeligheden ikke er nogen Skrivelse, samt at jeg derefter, da jeg kommer tilbage til Spørgsmaalet, faar det Svar af den ærede Ordfører, at jeg privat kan faa dette Papir at se, er ikke det samme — det fastholder jeg — som at der har foreligget Udvalget Dplysninger. Jeg ønskede nemlig ikke at se en privat Skrivelse, jeg ønskede at se, hvad jeg maatte benytte i Debatten. Hvad ellers Spørgsmaalet om § 1 angaar, saa har den ærede Ordfører derved, at han har fremhævet, at der er andre Færter, som ere blevne formindskede ved Loven, jo ikke beviist noget om, at den Fare, som jeg har paapeget, og som mit Forslag er rettet imod, ikke er til Stede, og den Formindskelse af Faren, som ligger i Lovforslaget med Hensyn til de 5 Aar, berøres jo ikke af mit Vædringsforslag. Jeg rører aldeles ikke ved det Spørgsmaal. Det er ikke os, der skulde Bevis for, at det er farligt for os at have Rakkerfab med en anden Nation, som er i Krig med vore mægtige Nationer. Det er virkelig dem, som ville forsvare, at vi forandre vor Lovgivning i saa Henseende, som skulde Beviset for, at der er nogen Rimelighed for, at det ikke vil blive en stor Fare for vort Land. Hvad Spørgsmaalet om Liggedage angaar, forekommer det mig, at den ærede Ordfører hængte sig i et Ordsløveri. Der eksisterer ingen Ret i saa Henseende, og naar jeg har